

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Estimat amic de l'Abadia de Sant Josep,

JESÚS va voler compartir la condició de la infància i va demostrar sempre un excel·lent sentit pedagògic i un amor especial envers els infants. En el relat següent veurem com es complau encara avui dia en fer visible aquest carisma d'intel·ligència sobrenatural. El 12 de gener de 1996, el Papa Joan Pau II feia un reconeixement de les virtuts de Maricarme González Valerio, una nena que només va viure 9 anys i 4 mesos.

La fon d'on brolla la força

La Maricarme, segona de cinc germans, neix a Madrid el 14 de març de 1930. En néixer, cau greument malalta i és batejada immediatament. Déu no volia esperar per a esborrar el pecat original de la seva ànima, enriquir-la amb la seva gràcia i convertir-la en filla seva. Més tard, conseqüència de circumstàncies del tot inesperades, reb la Confirmació a l'edat de 2 anys, el 16 d'abril de 1932, gràcies a una iniciativa de Monsenyor Tedeschini, llavors Nunci apostòlic d'Espanya i amic de la família. La Confirmació li donaria la fortalesa que tant necessitaria.

Just abans esclatar la guerra civil, la menuda de 6 anys reb la primera comunió. La seva mare va pensar que: «s'acostaven moments cruels per tot el país, per ambdós bàndols. La persecució religiosa es veia prospera, i millor que la nena rebés el Senyor en temps de pau».

«La primera comunió és una trobada inoblidable amb JESÚS; és un dia que cal recordar com un dels més bells de la vida. La Eucaristia, instituïda per Crist la vespra de la seva Passió, el Sant sopar, és un sagrament de la Nova Aliança, i és fins i tot el més gran dels sagraments. En ella, el Senyor es lliura com a aliment de les ànimes, sota les aparences del pa i del vi. La canalla la reb de manera solemne, el dia la seva primera comunió, i se'ls convida a fer-ho després, amb la major assiduitat possible, per a mantenir una relació d'amistat íntima amb JESÚS.

Durant la història de l'Església, la Eucaristia ha estat per les criatures, la font d'on brolla la força espiritual, fins i tot, d'heroisme» (Joan Pau II, *Carta als infants*, 21 de novembre de 1994).

Per això, precisament, el Papa sant Pius X va permetre i va fomentar la recepció de la sagrada comunió des que es tingués ús de raó. La Maricarme se'n va beneficiar, com testifica la seva mare: «En realitat, va començar a manifestar la seva fe, d'una manera especial, després d'haver fet la primera comunió». Fou amb motiu d'una comunió que la menuda va fer la seva ofrena completa a Déu.

15 d'agost de 1936.

Al principi de la guerra civil, uns milicians fan presoner al pare de la nena. Diu a l'esposa: «Els nostres fills són petits, no ho entenen; però quan siguin grans, digue'l-s'hi que el seu pare va lluitar i donar la vida per Déu i pel país, perquè ells puguin rebre educació cristiana en escoles on presideix el crucifix».

Després de la mort del seu marit, la vida de la vídua corre perill. Es refugia a l'ambaixada de Bèlgica, mentre que els seus fills són acollits per una de les seves tietes. Un dia s'assabenta que les cinc criatures seran enviades a Rússia, com molts altres, per a ser educats en el marxisme. A pesar de la falta d'espai, l'ambaixador permet la reagrupació familiar a l'ambaixada. Som a l'11 de febrer del 1937.

La dignitat pròpia de l'ésser humà

La Maricarme pren molt interès en ajudar a la seva mare, tot i que només té 7 anys. Malgrat la seva poca edat, destaca per fer visible un gran pudor, fins i tot en els detalls més insignificants. Diu la mare: «Recordo un dia que havíem d'anar a una festa, a Sant Sebastià i que li vaig posar un vestit escotat, sense mànigues. Li vaig pregar que no s'arrugués; i mentre arreglava una de les seves germanes, més

petita, la vaig trobar que s'havia posat una jaqueta. Em vaig enfadar molt amb ella i la vaig renyar. Ella, plorant, em va dir que amb aquell vestit no hi volia anar.

La meva mare, que presenciava la situació, em va fer una observació, dient-me que no tenia dret a ofegar els sentiments de pudor que ja havia vist en altres ocasions. Més valia que fos prudent i respectuosa, car un dia Déu em demanaria comptes de l'educació de la nena. La Maricarme va anar a la festa amb la jaqueta ». La seva àvia tenia raó: «Aquest pudor instintiu és cosa de Déu». Aquesta especial delicadesa, inspirada per Déu, explica l'actitud de Maricarme en circumstàncies que no tenen cap importància pels altres nens. Als dos anys d'edat, per exemple, no permet que la despullin davant del seu germà, un any més gran que ella, però que no es dona compte de res.

A l'estiu, sofreix tant per haver d'anar a la platja, que han de deixar-la que jugui al jardí de la casa. «Llavors vaig començar comprendre, diu la seva mare, que hi havia alguna cosa d'especial en la conducta de la meva filla».

Aquell apassionat amor pel pudor prové d'una llum que Déu li va donar sobre la grandesa i de la delicadesa de la castedat. El Catecisme de l'Església Catòlica crida la nostra atenció en el mateix sentit: «El pudor ordena les mirades i els gestos de conformitat amb la dignitat de les persones i amb la relació que existeix entre elles. Convida a la paciència i el seny en la relació amorosa, el compromís entre la parella. Actualment, sembla que hi ha més sexe, absent de sentiment, que compromís i les conseqüències són ben visibles.

Existeix un pudor dels sentiments com també un pudor del cos. L'exhibició del cos humà, propi de certa publicitat... és un reclam comercial. El pudor inspira una manera de viure que permet resistir-se a la servitud poca-solta de la moda, i a la pressió comercial per adotzenar a qui no té sentit de la dignitat, entenen per dignitat com a respecte per si mateix.

Cal saber vestir la nostra ànima –el nostre fons moral–, de manera que la forma –la indumentària que portem, sigui harmonia en moviment entre la nostra psique i la estètica. Les formes que revesteixen el pudor, varien d'una cultura a una altra. La dignitat espiritual, pròpia de la persona que la té, és tan antiga com l'ésser humà. Educar en el pudor a nens i adolescents és despertar en ells el respecte de la persona humana» (Cf. 2521-2524).

En una instrucció del 8 de desembre de 1995, el Consell Pontifici per a la família s'alça contra certes tendències impúdiques difoses en la societat contemporània: «Fins i tot si són acceptades socialment, hi ha algunes maneres de parlar i de vestir-se que són moralment incorrectes i que representen una manera de banalitzar la sexualitat, reduint-la a un objecte de consum. Així doncs, els pares han d'ensenyar als seus fills el valor de la modèstia cristiana en vestir-se correctament per a tenir la necessària llibertat d'escollir les modes. Aquestes són característiques d'una personalitat masculina o femenina madures». Declaracions relativament recents. Som a l'any 2009.

Una nit a l'hotel

La Maricarme es distingeix també en la caritat envers els pobres. Quan un d'ells truca a la porta i és ella qui obre, li dona primer els seus petits estalvis i després li diu: «Ara cridi una altra vegada perquè la meva mare li doni una altra cosa». La seva delicadesa pel que fa a les persones que ajuden a la seva mare no corresponen a la seva edat: «Mamà, has de tractar bé el servei domèstic. Ells ens serveixen i pensa que tu també serveixes. Tu serveixes Déu».

La seva àvia explica el següent: «Li donàvem diners a la Maricarme perquè es comprés joguines, però ella els donava a la mestra perquè comprés joguines a les seves filles, advertint-li que no ens digués res a la mamà o a mi».

La pietat de la Maricarme es manifesta ben aviat, car als quatre o cinc anys ja li agrada dirigir el Rosari en família i recita de memòria les lletanies de la Santíssima Verge. Actitud apresada en família.

Com Santa Teresina, la Maricarme s'ha fet un "Rosari de pràctiques" amb el qual compta els seus actes de virtut. Es consagra així, sense saber-ho, a «l'examen particular» de les virtuts i dels defectes proposat pel gran sant Ignasi de Loiola. Amb la mateixa intenció, elabora un quadern d'"Actes", amb la finalitat de comprovar les virtuts i obligacions de cada dia: obediència, mortificació, recreacions, classes, estudi, Rosari, comunió, Missa, pregàries, etc.

En una ocasió, en veure a la seva mare atabalada per les preocupacions domèstiques, li diu:

«Mamà, et turmentes massa per les coses de la terra. Has de resar més, perquè hi estem de pas.

-Filla meva, he d'arreglar la casa.

-Però mamà, la teva casa és el cel. Quan vas de viatge i passes la nit al hotel, no et preocupes pas d'adornar la habitació ni poses la foto del papà. Una nit es passa de qualsevol manera. Doncs, mira, mamà, així és la vida. Així passem per aquest món».

A la Maricarme li agrada oferir petites mortificacions al Sagrat Cor de JESÚS. La seva professora de religió conta el següent: «Quan preparava les nenes per a la confessió, podia veure en el seu rostre l'horror que li causava el pecat i la seva obstinació a fer bé l'acte de contrició». A pesar de la seva poca edat, tots els seus actes brollen profundament de la seva íntima amistat amb Déu.

Un secret i un lliurament

La Maricarme té secrets. En el seu quadern d' "Actes" escriu tres vegades: «Privadíssim». Demana amb freqüència la seva cartera, on hi ha l'agenda on ha escrit aquestes paraules que només ella entén: «me he entregat a Déu en la parròquia del Bon Pastor, 6 d'abril de 1939». També anota: «Van matar al meu pobre pare». I també: «Per papà, 7 de maig de 1939 -Privadíssim».

Li dirà a la seva infermera: «El meu pare va morir màrtir i jo, moro víctima, pobra mamà». El seu oncle Xavier explica: «La Maricarme desitjava la conversió dels pecadors, com ho prova el fet que va oferir els sofriments de la seva malaltia i de la seva mort per la conversió de Manuel Azaña, llavors president de la República. Aquest intel·lectual fou símbol per a alguns, d'una nova societat on no hi hauria ni Crist, ni Verge, ni Església. «Mamà, Azaña se salvarà?, pregunta ingènua la menuda. -Si fas penitència i reses per ell, sí, se salvarà».

De vegades li diu a la seva tieta: «Tieta Fifa, resem pel papà i per tots els que el van matar». La pregària dels infants resulta especialment eficaç... «Sembla com si el Redemptor de la humanitat compartís amb ells la seva sol·licitud pels altres, pels seus pares i pels seus companys. I espera realment la seva oració! Quin immens poder té l'oració dels infants! És un model pels mateixos adults: resar amb senzillesa i total confiança significa resar com saben fer-ho els nens» (Joan Pau II, *Carta als infants*, 21 de novembre de 1994).

El 3 de novembre de 1940, Manuel Azaña mor a Montauban (França). Segons el testimoniatge escrit de Monsenyor Théas, bisbe de la diòcesi, que li prestava assistència espiritual en aquell moment, Azaña va rebre, malgrat els que l'envoltaven i amb tota lucidesa, el sagrament de la Penitència, la Extremunció i la Indulgència Plenària. Es va apagar pausadament havent descobert el gran amor de Déu. Ignorava que en el seu camí s'hi havia creuat una nena de nou anys que havia pregat per ell...

Poc després del "lliurament" del 6 d'abril de 1939, comença el calvari de la Maricarme. Enllitada,

primer se li declara una otitis que es complica i degenera en una septicèmia.

El 27 de maig la operen. El diagnòstic de la malaltia preveu una llarga durada i torna a casa. Alguns dies li posen més de vint injeccions, i li resulta especialment penosa una forta i pertinaç diarrea. Cada dues hores ha de prendre una espècie de purés de glans, que eren repugnants, i en ocasions la seva repugnància és tan gran que no pot evitar el vòmit. Mitja hora després es troba llesta per a prendre'ls de nou sense cap protesta...

El mal li ataca una oïda, i perd l'altra per haver estat massa temps ficada al llit d'aquest costat. Una doble flebitis complica més el seu estat. Només pensar en JESÚS l'ajuda a suportar-ho tot, car ningú pensa en donar-li calmants. Li diu la mare: «Maricarme, demana-li al Nen Jesús que et guareixi».

-No, mamà, jo no demano això; vull que es faci la seva voluntat».

Expressa el desig que li llegeixin, sovint, pregàries pels moribunds, i viu amb el pensament més en el cel que aquí, a la terra.

17 de juliol del 1939.

Havia predit diverses vegades que moriria el 16 de juliol, festa de Nostra Senyora del Carme, dia del seu sant. Però en assabentar-se que la seva tieta Sofia és casa aquest dia, anuncia que morirà l'endemà.

Efectivament, el dia 17, cap a les 3 de la tarda, el seu petit cor deixa de bategar. Té temps de dir: «Moro màrtir... Deixi'm, doctor, deixi'm marxar! No veu que ve la Verge i els àngels venen a buscar-me?».

En efecte, davant la sorpresa de tots, ajunta les seves petites mans, la serenitat en la seva bonica expressió facial, acaronada per la pau interior diu: «JESÚS, JOSEP, MARIA, assistiu-me en la meua última agonia; JESÚS, JOSEP, MARIA, feu que mori, en pau i en la vostra companyia». Són les últimes paraules. Desfigurada per la malaltia, recupera en la mort tota la seva bellesa i el seu cos exhala una suau olor. El metge forense confirma la seva mort, però constata amb sorpresa que el cos de la nena no presenta l'aspecte d'un cadàver.

Un punt de referència

L'exemple de la Maricarme sembla una crueltat, però aquesta menuda mostra una profunda instrucció religiosa. En efecte, la labor educadora requereix una atenció afectuosa, delicada envers els fills, com recomana Sant Benet: «Tinguem sempre molta cura

amb la feblesa dels infants... Tindrem amb ells una tendra condescendència» (*Regla*, cap. 37). Però també resulta necessària una santa fermesa, segons ho ensenya el Catecisme de l'Església Catòlica:

«Els pares són els primers responsables de l'educació dels seus fills. Testimonien d'aquesta responsabilitat abans que tot, per la creació d'una llar, on la tendresa, el perdó, el respecte, la fidelitat i el servei desinteressat, són norma.

La llar és el lloc apropiat per a l'educació de les virtuts. Aquestes requereixen l'aprenentatge de l'abnegació, d'un sa judici, del domini de si, condicions de tota llibertat veritable. Els pares han d'ensenyar als seus fills a subordinar les dimensions materials i instintives, a les interiors i espirituals.

És una greu responsabilitat pels pares, donar bons exemples als seus fills. Sabent reconèixer davant els seus fills, els propis defectes, es fan més aptes per a guiar-los i corregir-los...

Per la gràcia del sagrament del matrimoni, els pares han rebut la responsabilitat i el privilegi d'evangelitzar els seus fills. Des de la seva primera edat, haurien d'iniciar-los als misteris de la fe dels quals ells són per als seus fills, els primers evangelitzadors de la fe. De molt joves, han d'associar-los a la vida de l'Església. Els pares tenen la missió d'ensenyar als seus fills a resar i a descobrir la seva vocació de fills de Déu» (2223-2226).

Una cangur electrònica

En l'època de l'audiovisual com la nostra, resulta fonamental que els pares protegeixin els seus fills contra la "cultura de mort" que es difon a força de pornografia i violència. En el seu missatge sobre la família i la televisió, el Papa Joan Pau II precisava: «Els pares haurien de participar activament en la for-

mació dels seus fills en l'ús de la televisió de manera que els condueixin a un sa desenvolupament humà, moral i religiós.

Els pares haurien d'informar-se amb antelació del contingut dels programes i realitzar a partir d'això una escrupolosa selecció, pel bé de la família, i triar què han de veure i què no. Els pares haurien de parlar de la televisió amb els seus fills, incitant-los a regular la quantitat i la qualitat del seu ús, i a percebre i jutjar els valors ètics que subjeuen en certs programes...

Formar hàbits d'ús en els nens significarà, de vegades, apagar la televisió: perquè hi ha altres coses millors per a fer, perquè així ho demana el respecte a causa d'altres membres de la família, o perquè l'ús indiscriminat de la televisió pot ser perillós. Els pares que utilitzen regularment i durant molt temps la televisió com si fos una espècie de cangur electrònica, abdiquen el seu paper de primers educadors dels seus fills.

Una dependència semblant de la televisió pot impedir que els membres de la família estiguin en contacte els uns amb els altres mitjançant la conversa, les activitats compartides i l'oració en comú. Hi ha pares assenyats que saben també, que fins i tot, alguns bons programes poden substituir-se per altres fonts d'informació, de diversió, d'educació i de cultura» (24 de gener de 1994). Els pares de la Maricarme no van haver d'afrontar el problema de la televisió, propi de la societat actual, però l'Esperit Sant il·lumina en totes les èpoques els pares i mares de família perquè sàpiguen destriar el que convé a l'educació dels seus fills, per a potenciar, amb l'ajuda de Déu, la salvació eterna de les ànimes.

Que l'ànima de la Venerable Maricarme vetlli per tots nosaltres, especialment per les famílies, ara que s'acosta la Pasqua.

Nosaltres resem per Vostè i per les seves persones estimades, vives i difuntes.

Dom Antoine Marie o.s.b.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envii'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
 - Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
 - Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>
- Fax: 03 80 96 25 29 - E-mail: abadia@clairval.com - <http://www.clairval.com/>